

Poštovani glavni uredniče,

U interesu istinitog informiranja javnosti, zahtijevamo da se na portalu H - Alter objavi sljedeći demanti niza netočnih činjenica koje su iznesene u 5. članku pod naslovom serijala „Sustav za zaštitu ili zlostavljanje djece?“ autorice Jelene Jindre, a koji je objavljen 4.8.2021.

1. U članku objavljenom 4.8.2021. se navodi: „Tri stručnjakinje koje sustav i javnost prepoznaju kao najveće zaštitnice dječjih prava – Gordana Buljan Flander, Lana Petö Kujundžić i Marina Ajduković – primjenjuju ili se zalažu za primjenu “otuđenja od roditelja”. Zaštita djece i obitelji, a pogotovo majki, u Hrvatskoj malo koga zanima čim baš nitko nije provjeravao iskonstruirane biografije i iskonstruirana znanstvena istraživanja na temelju kojih uvode doktrinu “otuđenja”.“

Ova tvrdnja je netočna te vrijeđa profesionalno i osobno dostojanstvo i ugled navedenih stručnjakinja.

Novinarka Jelena Jindra ne navodi nijedan argument niti izvor kojim bi potkrijepila da se radi o „iskonstruiranim“ biografijama i istraživanjima, iz razloga što isto **ne postoji**.

Još jednom se govori o „uvođenju doktrine“, što je ponovno potpuno netočno i maliciozno, te je u prethodnim dopisima već demantirano (iako nijedan naš demanti H- Alter dosada nije objavio).

2. U članku objavljenom 4.8.2021. se navodi: „Tisuće života djece i roditelja već se u Hrvatskoj uništava primjenom znanstveno upitne doktrine oko koje se stručnjaci uopće ne slažu.“

Ova tvrdnja je netočna i izmišljena.

Novinarka Jindra izmislila je brojku „tisuće“ kojom potkrepljuje svoje huškačke stavove o ovoj temi. Ponovno ne navodi nikakve podatke, izvore, argumente, stručne komentare, reference (...) jer ih nema.

3. U članku objavljenom 4.8.2021. se navodi: „Autori i edukatori posebnog modula edukacije vezano za razdvojeno i konfliktno roditeljstvo su prof. dr. sc. Marina Ajduković, prof. dr. sc. Slavica Blažeka Kokorić, prof. dr. sc. Branka Sladović Franz i ekstenzija G. Buljan Flander u

Poliklinici – mag. psihologije Mia Roje Đapić.“

Ovo je netočna i izmišljena tvrdnja. Stručnjaci Poliklinike za zaštitu djece i mladih Grada Zagreba nisu ekstenzije ravnateljice.

Opetovano nazivanje magistre psihologije, psihoterapeutkinje, psihoterapeutkinje za djecu i adolescente, studentice završne godine doktorskog studija, autorice knjiga, znanstvenih i stručnih radova, izlagačice na brojnim stručnim i znanstvenim konferencijama, suradnice UNICEF-a, Terres de Hommesa, OSCE-a (...) ekstenzijom u najmanju je ruku ispod svakog nivoa a posebno novinarske profesionalnosti, uvredljivo je i izneseno s ciljem potkopavanja autoriteta i ugleda bilo kojeg stručnjaka s kojim se novinarka Jindra ne slaže na osobnoj razini bez navođenja argumenata.

4. U članku objavljenom 4.8.2021. se navodi: Zabrinjavaju i odgovori koje smo o “otuđenju” dobili od nadležnog Ministarstva. Oni, naime, pišu: “Termin dijagnoze, kao i termin “otuđenje od roditelja”, odnosno medicinski pristup problemu dio je postupanja stručnjaka temeljem mjernih instrumenata koje koriste u zdravstvenom sustavu.” To znači da u Ministarstvu ne znaju da, prema Svjetskoj zdravstvenoj organizaciji i MKB-10, dijagnoza “otuđenja od roditelja” ne postoji, te da nema standardnih mjernih instrumenata kojima bi se s visokom vjerodostojnošću ono utvrđivalo. Za pretpostaviti je da ih Poliklinika o tome nije obavijestila.“

Ovaj navod je netočan.

Poliklinika kao zdravstvena ustanova nema obavezu obavještavati nadležno Ministarstvo koja dijagnoza postoji, niti su ikada stručnjaci Poliklinike ikada igdje tvrdili da je otuđenje dijagnoza, o čemu smo u više navrata obavijestili novinarku Jindru u odgovorima na njena pitanja.

Za mnoga zdravstvena stanja ne postoje mjerni instrumenti koji će ih neupitno „dokazati“, a kao primjer može se uzeti zlostavljanje bilo koje vrste. Čak i za zdravstvena stanja za koje postoje konkretne dijagnoze i visoko specijalizirani instrumenti (npr. depresija), te dijagnostičke mjerne instrumente smije koristiti samo posebno educirani psiholog sukladno Zakonu o psihološkoj djelatnosti, i to nikada izolirano od kliničke procjene. Liječnici psihijatri, koji postavljaju dijagnoze za razliku od psihologa ne primjenjuju dijagnostičke mjerne instrumente, te postavljaju dijagnoze prema važećim protokolima svoje struke. Psihodijagnostika je složen i multidisciplinarnan proces o

kojem novinarka Jindra nema stručnih znanja niti kompetencije da ih ocjenjuje.

5. U članku objavljenom 4.8.2021. se navodi: „Nepotkrijepljene podatke o “otuđenju”, koji dolaze od hrvatskih stručnjakinja i stručnjaka koji takozvani sindrom otuđenja uvode u hrvatsku praksu, šire i mediji, i stručne komore, i profesionalne udruge, i Ured pravobraniteljice za djecu, i Ministarstvo za rad, mirovinski sustav, obitelj i socijalnu politiku, i saborski zastupnici, i Vrhovni sud RH, i Vlada Republike Hrvatske. To čine elegantnim prešućivanjima. Tako je primjerice psihijatar i stalni sudski vještak Domagoj Štimac, bivši zamjenik ravnateljice Poliklinike, na 3. Međunarodnoj konferenciji EAPAP-a, prema izvještaju koji potpisuju Woodalovi, Mia Roje Đapić i Gordana Buljan Flander, održao predavanje o lažnim optužbama za zlostavljanje u obitelji. “Istaknuo je da se učestalost lažnih i neutemeljenih optužbi za zlostavljanje u općoj populaciji kreće od 2% do 10%, a u problematičnim razvodima doseže oko 50%.” No nigdje se ne navodi odakle Štimcu ti podaci, tko su autori tog istraživanja, na kojem uzorku je rađeno. Ali – željena poruka je poslana: žrtve nasilja lažu.“

Sve navedeno je netočno i namjerno maliciozno prikazano.

Novinarka Jindra insinuirala da su sve institucije, mediji, državna tijela (...) su uključeni u neku vrstu konspiracije bez ikakvih argumenata. Ne postoji takva konspiracija.

Vezano za „izvještaj“ koji novinarka Jindra spominje, radi se o prikazu konferencije koji je objavio znanstveni časopis Edukacijsko-rehabilitacijskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, koji je prošao kroz recenzijski postupak i objavljen je po odluci uredništva časopisa, koje raspolaže adekvatnim znanjima i informacijama, obrazovanjem, znanjem, pozicijom i tako dalje da o kvaliteti radova procjenjuje relevantnije od novinarke Jindre. U istraživačkom novinarstvu novinarka Jindra trebala bi istražiti na koji način se uobičajeno pišu prikazi konferencija te da se u istima ne navode reference koje je svaki pojedini predavač koristio pri svom izlaganju. Također bi, ukoliko je željela dobiti relevantne informacije o znanstvenim izvorima, mogla ih je dobiti od primarijusa Štimca ili samostalno istražiti istraživanja koja su javno dostupna, znanstveno recenzirana i u znanstvenoj zajednici prihvaćena.

Također nije istina da je poruka predavanja primarijusa Štimca da „žrtve nasilja lažu“.

6. U članku objavljenom 4.8.2021. se navodi: „Hrvatski odvjetnici specijalizirani za obiteljsko pravo, prava djece i ljudska prava sad već redovito imaju slučajeve u kojima su majke prvo prijavile nasilje, a potom bile osumnjičene da su manipulativni roditelj. Kažu da je u porastu izjednačavanje roditeljskih prava nasilnika i žrtava, što je protivno svim konvencijama koje je Hrvatska potpisala. Time se krši i Europska konvencija o ljudskim pravima.“

Ovaj navod netočan je i namjerno maliciozno iznesen.

Ako se radi o pravima djece, važno je govoriti o pravu djeteta na roditelje, a ne roditeljskim pravima na dijete. Kada novinarka Jindra spominje konvencije, bilo bi poželjno da je izučila i Konvenciju o pravima djeteta, prema kojoj su prava djeteta prioritet.

Nadalje, sasvim je moguće da dijete zlostavlja jedan roditelj, drugi roditelj ili oba roditelja, na isti ili drugačiji način. Ponašanje jednog roditelja ni na koji način ne predstavlja poticaj ni prepreku obavještavanju nadležnih institucija o sumnji na to da drugi roditelj dijete zlostavlja, pri čemu ingerencije zdravstvenog sustava nisu da nekoga za nešto „osumnjiči“, nego da obavijesti nadležne institucije o utvrđenoj sumnji, što je zakonska i profesionalna dužnost svakog stručnjaka, pa i građanina.

Jedino što može i što radi zdravstvena ustanova je to da obavijesti nadležne institucije o sumnji na bilo koji oblik zlostavljanja djeteta, a centri za socijalnu skrb, policija, državno odvjetništvo i sudovi provode daljnje postupke, prikupljanje dokaza, prihvaćanje ili odbacivanje dokaza, te donose rješenja i presude.

Nikada niti jedna presuda nije donešena na osnovu jednoj nalaza jedne zdravstvene ustanove, što ovaj serijal Jelene Jindre uporno, maliciozno i bez ikakvih dokaza insinuirira.

7. U članku objavljenom 4.8.2021. se navodi: „Po svjedočenjima više od 40 hrvatskih Laura, majka koju CZSS uputi s djetetom u Polikliniku na multidisciplinarnu obradu neće ostaviti dobar dojam:

- * “ako joj dijete u čekaonici sjedi u krilu: to se tumači kao stopljenost majke s djetetom”;
- * “ako je dijete nemirno u čekaonici: to je loš odgoj”;

- * “ako se buni što dijete samo ostaje u čekaonici: to je prevelika brižnost”;
- * “ako pred stručnjakom spomene da djetetu koje ima otpor prema susretima s ocem uvijek kaže da je može nazvati: to se tumači kao pokušaj ‘otuđenja’”;
- * “ako ima tužan pogled dok predaje dijete ocu: to je znak da majka “otuđuje” dijete”;
- * “ako spomene neki problem u odnosu dijete ? otac: tada će, bez majčina znanja, otac odmah biti pozvan na razgovor u Polikliniku”;
- * “ako dijete pred stručnjacima kaže s kojim roditeljem želi živjeti: djetetov iskaz bit će protumačen kao lažan, neće ući u Nalaz i mišljenje o djetetu, a majka će biti proglašena manipulativnom ili ‘otuđujućom’”;
- * “ako dijete govori negativno o ocu: to će biti shvaćeno kao ponavljanje majčinih riječi, tj. kao pokušaj ‘otuđenja’”.

Ovo su netočne tvrdnje o tome kako stručnjaci Poliklinike provode multidisciplinarnu obradu djeteta.

Navodni anegdotalni citati pojedinih roditelja pokušavaju diskreditirati rad liječnika, psihologa, socijalnih radnika, socijalnih pedagoga, logopeda, neuropedijatara u Poliklinici koji rade multidisciplinarnu i opsežnu obradu djeteta u Poliklinici, za koju je Poliklinike dobila nagradu najboljem multidisciplinarnom timu na svijetu od strane interdisciplinarne udruge za zaštitu djece od zlostavljanja i zanemarivanja (ISPCAN) u kojnkurenciji timova iz više od 180 zemalja svijeta.

8. U članku objavljenom 4.8.2021. se navodi: „U svim svojim javnim istupima o “otuđenju od roditelja” praktičarka Gordana Buljan Flander, ravnateljica Poliklinike, navodi da je najvažnije da država zaštititi stručnjake od optužbi i kleveta po društvenim mrežama od strane “otuđujućih” roditelja.“

Ovaj navod je netočan.

Prof. dr. sc. Gordani Buljan Flander (čija titula nije „praktičarka otuđenja“, što kontinuirano ignorirate usprkos odgovorima Poliklinike i demantijima poslanima novinarki Jindri i Vama, nego prof.dr.sc., psihoterapeutkinja, psihoterapeutkinja za djecu i adolescente, stalna sudska vještakinja, ekspertkinja Vijeća Europe itd.) nikada nije rekla da je „najvažnije“ da država zaštititi stručnjake od optužbi i kleveta po društvenm mrežama od strane „otuđujućih“ roditelja.

Ovaj netočni navod Jelene Jindre zlonamjerno je iskonstruiran kako bi se prikazalo da prof. dr. sc. Gordana Buljan Flander stavlja veći naglasak na zaštitu stručnjaka, umjesto na zaštitu djece. Iz cjelokupnog rada i medijskih istupa je jasno da je ta tvrdnja netočna i izmišljena.

Novinarka Jindra nadalje navodi da se ta izmišljena izjava prof. dr. sc. Buljan Flander ponavlja u „svim javnim istupima“ to ne potkrepljuje niti jednim takvim istupom/napisom, jer niti jedan takav u stvarnosti ne postoji.

Istinita je činjenica da je u trodnevnoj konferenciji EAPAP-a 2020. jedna sekcija bila posvećena suočavanju stručnjaka s napadima i prozivanjima od strane nezadovoljnih roditelja oba spola, no to ne potkrepljuje navod novinarkе Jelene Jindre da „praktičari 'otuđenja' govore o opasnosti od društvenih mreža jer da su roditelji koji otuđuju djecu vrhunski manipulatori“. Niti za ovo se ne navodi izvor jer niti u ovom slučaju također ne postoji.

Ispravljanje izraza „praktičari otuđenja“ postalo je zaista redundantno i ispod nivou komunikacije s obzirom na činjenicu da je Vama i novinarki Jindri dosad isto objašnjeno i detaljno obrazloženo barem deset puta, što namjerno ignorirate.

9. U članku objavljenom 4.8.2021. se navodi: „Javljale su se i majke kojima su djeca već sudski oduzeta zbog “otuđenja”. Sve im se to događa, tvrdile su, zbog procjene stručnjaka Poliklinike ili CZSS-a da su one “otuđujući roditelj” koji nakon razvoda braka manipulira djecom da bi ih udaljio od očeva, te da time emocionalno zlostavljaju svoju djecu. Većina majki navodila je da je otac kojem stručnjaci daju prednost u roditeljskim kompetencijama – pravomoćno osuđeni obiteljski nasilnik. Ili alkoholičar, narkoman, obiteljski nasilnik – bez presude. Neke su opisivale očeve koji nikada nisu živjeli s djetetom, a kamoli plaćali uzdržavanje. Do detalja su opisivale svoj užas što su ušle u sustav za zaštitu djece i obitelji očekujući pomoć za djecu i sebe. A odjednom su se našle s nalazom stručnjaka da one nisu nikakve žrtve, nego baš suprotno – one su problem i zlostavljačice djece.“

Ovaj navod je netočan.

Ponovo se novinarka Jindra poziva na navodni anegdotalni osvrt nekog roditelja. U sustavu

zdravstva procjenjuje se mentalno zdravlje djeteta za koje se može uspostaviti sumnja na zlostavljanje od strane jednog, drugog ili oba roditelja, na isti ili drugačiji način. To što je primjerice žena žrtva nasilja ne znači da u isto vrijeme ona ne može biti počiniteljica nasilja prema djetetu, niti činjenica da je eventualna počiniteljica nasilja ne znači da se osporava da je istovremeno i žrtva nasilja i obitelji i da kao takva ne treba dobiti pomoć, podršku i zaštitu od nasilja. No, i dijete treba dobiti pomoć, podršku i zaštitu od nasilja.

Jednostrani, „ili-ili“ pogled koji novinarka Jindra zastupa u ovom serijalu članaka za H-Alter, zauzimanje strana jednog ili drugog roditelja ne videći pri tome dijete, srž je cijelog problema otuđenja i miče zaštitu djece iz fokusa, iako se upravo emocionalno zlostavljajući roditelji često zaklinju da sve rade za dobrobit djece. Isto tako kako se u to zaklinje i novinarka Jindra cijelim ovim serijalom tekstova.